

FARKLI

ANDREAS
STEINHÖFEL

FARKLI

ANDREAS
STEINHÖFEL

FARKLI

© 2014, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin ve resim hakları © 2014, KönigsKinder;
Carlsen Verlag GmbH, Hamburg

İlk baskı 2014 yılında Almanya'da *Anders* adı ile bir Carlsen markası olan KönigsKinder tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Akan Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitabın çevirisi Alman Dışişleri Bakanlığı'nın katkılarıyla
Goethe-Institut tarafından desteklenmiştir.

YAZAR: Andreas Steinhöfel

KAPAK ve RESİMLER: Peter Schössow

TÜRKÇELEŞTİREN: Suzan Geridönmez

EDİTÖR: Tuğçe Akyüz

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Mart 2016 (2000 adet)

İkinci Baskı: Mayıs 2016 (2000 adet)

Üçüncü Baskı: Kasım 2017 (2000 adet)

ISBN: 978-605-9153-99-7

Yayınevi sertifika no: 11945

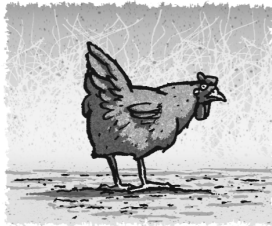
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

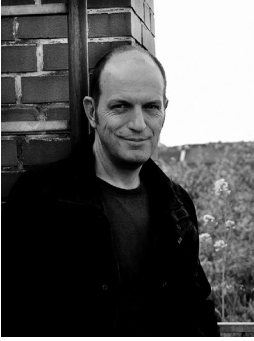
FARKLI

ANDREAS
STEINHÖFEL

RESİMLEYEN: PETER SCHÖSSOW

 tudem

Andreas Steinhöfel

1962'de Almanya'da doğan yazar, çocuk ve gençlik romanları yazarlığının yanı sıra çevirmenlik de yapmaktadır. İlk kitabı *Sıkı Arkadaşlar ve Spagetti Canavarı* 1991'de mezun olduktan sonra yayımlanmıştır.

En ünlü kitaplarından biri olan *Çat Kapı* Almanya'da okullarda okutulmaktadır. Steinhöfel, *Rico ve Oskar - Derin Gölgeler* adlı eseri ile 2008 yılında Corine Edebiyat Ödülü ve 2009 yılında Alman Gençlik Edebiyatı Ödülü'ne layık görülmüştür. Yazar, Hesse'de yaşamaktadır.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Rico ve Oskar - Derin Gölgeler (roman)

Rico ve Oskar - Defolu Kalpler (roman)

Rico ve Oskar - Çalıntı Taş (roman)

Sıkı Arkadaşlar ve Spagetti Canavarı (roman)

Kiralık Canavar (roman)

Çat Kapı (roman)

Farklı (roman)

*İki hafta daha hızlı davranan
Amy için*

PROLOG

ÖNCESİ VE SONRASI

Felix, *mutlu insan* anlamına geliyor. Winter ailesi oğullarına bu Latince kökenli ismi seçtiğinde, en popüler erkek isimleri listesinde on birinci sıraya yeni yükselmişti, hatta biraz daha tırmanma eğilimindeydi. Melanie Winter internetten indirdiği listeyi kocasının burnunun dibine dayadı. Özenle cilalanmış kırmızı ojeli bir tırnak on birinci satırın üstüne arka arkaya tıkladıktan sonra André Winter meseleyi ancak kavradı: Felix ismi yalnızca, günün birinde gerekirse, pekâlâ çağdaş bir seçim yaptıklarını belgeleyecek kadar ön sıralarda yer almakla kalmıyordu; iki hecesiyle aynı zamanda, görünüşe bakılırsa o yıl insanlığı çoğaltmak amacıyla sürüler

halinde start çizgisine yollanan tek heceli Jan, Tom ve Ben'lerle arasına bir mesafe koyacak kadar da fark atıyordu.

André Winter suskunluk içinde listeyi, özellikle de *Felix* isminin önündeki rakamı inceledi. On bir, asal sayıydı. Asal sayılar onun sinirini bozuyordu. Tamsayılara bölünemeyen her şey onun sinirini bozuyordu –uçsuz bucaksız internet, banka hesap ekstrelerinin altındaki sıkış tıkış rakam sütunları... bazen tüm hayatı. Belki de asal sayılı bir isim, gelecekte başını ağrıtabilecek şeylerin yaşanmasını tetikleyecekti.

Ama gelecek çok uzaktı. Şimdiyse, talepkâr bir şekilde tık tık eden bir işaretparmağından ibaretti ve André Winter'in sinirini on bir rakamından daha fazla bozan bir şey varsa, o da karısının istediğini alamadığında verdiği tepkiydi. Bu yüzden onun kırmızı tırnaklarına son bir bakış atıp onayını verdi. Büyük ihtimalle sadece batıl inançlıydı. Belki de her şey yolunda gidecekti.

Gerçekten de her şey yolunda gitti, on bir yıl boyunca.

On ikinci yılın ilk gününde her şey değişti.

Kahverengi hırkanın önü soğuğa rağmen kapatılmamıştı, ne de olsa sonbahardı. Sisten nemlenmiş siyah saçlar alna yapışmış, eller yumruk yapılmıştı, açık ağızdan kesik kesik çıkan soluksa hırıltılıydı... Oysa çocuk nasıl da cüretle, nasıl da kendinden emin bir edayla yürümüştü: Tek başına şu inatçı, kararlı adımları bile yeterdi, hele de başka zamanlarda ayağını sürüye sürüye yürüdüğü göz önüne alınırsa! Bayan Heinsel ona Nahkauf süpermarketinin orada –bu yeni, ayakkabı kutusu biçimindeki alçak yapıya Ulmen Sokağı'ndaki nehri geçen köprü üzerinden rahatça ulaşılı-

yordu ve *ona* kalsa, oraya aslında hiç inşa edilmemeliydi, ama kim Bayan Heinsel'in fikrini soruyordu ki?– rastlamış ve tam markete girmek üzereyken şaşkınlık içinde tekrar arkasını dönmüştü (bu sırada neredeyse alışveriş arabasını devirmişti); öyle ya Felix daima selam verirdi, sonuçta terbiyeli bir çocuktü; tamam, son zamanlarda biraz içine kapanmıştı, ama o güne dek *daima* selam vermişti! Oysa bu defa komşusunu fark etmemişti bile, gözü hiçbir şeyi, en azından bu dünyaya ait herhangi bir şeyi görmemişti. Fakat içinde, şu açık gri gözlerinin arkasında, orada, hani nasıl derler...

Hikâyenin burasında Bayan Heinsel, etkiyi artıran küçük bir ara verip, başını samimiyet derecesini gösterir biçimde birkaç santim öne uzatmayı alışkanlık haline getirmişti. Ardından sesini biraz alçaltarak devam ederdi: Orada bir fırtına koptu! Evet, gerçekten. Felix'in içinde, insanın aklına ister istemez, esir alınan ve kendini tekrar tekrar kafesinin çelik parmaklıklarına vuran kaplanı ya da aslanı getiren bir mücadele ve sessiz çığlıklar saklıydı, dahası tam da doğum gününde olduğu düşünülürse... Aman yarabbi, zavallı çocuk!

Derken kadın hepsini baştan alır, hatta seve seve üçüncü kez tekrarlardı. Sabırsız bir dinleyici *hepsini baştan* kaldırmayacağını hissettirdiğinde, Bayan Heinsel hemen üstüne çullanabileceği bir sonraki komşuyu beklemeye koyuldu. Evi Ulmen Sokağı'nın neredeyse tam ortasında yer alıyor ve geniş mutfak penceresi her yönü rahatça görmesine olanak sağlıyordu; artık altmışına merdiven dayamıştı ve otuzlu yaşlarındaki kadar çevik olmasa da, biri çöp bidonlarını kaldırma ittiğinde, posta kutusunu boşalttığında ya

da şehre alışverişe gitmek üzere evinden çıktığında ayakları onu yeterince çabuk dışarı taşıyabiliyordu. Fırsatını yakaladığındaysa, Felix'i şu... şu şeyden... şu korkunç olaydan önce gören son kişinin kendisi olduğuna dikkat çekmeyi asla kaçırmazdı elbette.

Bayan Heinsel, kader yalnızca birkaç yüz metre ötede müthiş bir darbeye hazırlandığı sırada süpermarkette, anlamsız sayılabilecek kadar uzun bir süre boyunca, ravioliyi et soslu mu et sossuz mu alsam, acaba hangisini seçsem, diye düşündüğünü ve bundan dolayı duyduğu pişmanlığı sadece, kazanın yaşandığı öğleden sonra ziyaretine gelen gencecik polis memuruna anlattı. Sonuçta hüzünlü sahnenin yaşandığı yer –Winter ailesinin evi, binanın yan tarafına eklenmiş garajın girişi– onun mutfak penceresinin hemen karşısındaydı, öyle değil mi ama? Genç memur bunu nazıkçe onayladı: Evet efendim. Yoksa buraya zaten gelmezmiş, dahası Bayan Heinsel hiç şüphesiz harika bir şahit olurmuş, tabii o sırada evde bulunsaymış.

Evinin kapısında duran Bayan Heinsel uzaklaşan mavi-beyaz polis arabasının peşinden baktı, saf insani duygularının sansasyon merakıyla karıştırılabileceği konusunda biraz kaygılıydı. Ardından kapıyı, gereğinden bir tık sert çarparak kapattı. Şu lanet olası ravioli yemeği her şeyi mahvetmişti! Nihayet kasaya ulaşıncaya kadar –karar veremediğinden *herhangi* bir makarna almamıştı– dışarıda, uzaktan gelen bir ambulansın sireni soğuk, puslu sonbahar havasını lime lime etmeye başlamıştı bile.

Bunların hepsi çoktan yaşanmıştı.

Kazadan sonra zaman ve dünya bir süreliğine dengesini yitirdi. Sonbahar geçti, gelen kış süs ve neşeden yoksun bir Noel kutlamasıyla sona erdi, ilkbaharsa... Yaz sonu Felix, hastaneden taburcu olduktan tam yedi hafta sonra, bodrum kattaki çamaşırhanede, sürpriz bir şekilde annesinin önüne dikildi ve ona sakin ama bir o kadar da kararlıca, bundan böyle kendini farklı bir isimle, yani “Farklı” diye adlandıracığını bildirdi. O andan itibaren Felix’e tepki vermeyecekti. Herhangi bir yanıt beklemeyen çocuk çamaşırhaneyi terk etti. Üzerinde hafif bir koku vardı, onu uzun, kirli bir duvak gibi peşinden sürüklüyordu, biraz yaz mevsimini, biraz küfü andırıyordu... yoksa nehir miydi?

Kollarında bir dolu renkli çamaşır ile kalakalan Melanie Winter, ağzı açık halde Felix’in arkasından baktı. Alt dudaklarının titrediğini duyumsayabiliyordu. Derin ve düzenli soluk almaya çaba gösterdi. Sonunda yavaşça başını salladı. Bu yorgun, çaresiz bir baş sallamaydı, *hayır* anlamına değil, teslimiyet anlamına geliyordu: *Zaten Felix, ne olursa olsun kendi istediğini yapacaktı.* Artık oğlunu –eve döndüğünden beri hiç de oğluymuş gibi davranmayan şu tuhaf çocuğu– anlama çabalarının hepten başarısız kalmaya mahkûm olduğunu ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı. Daha önceki gün, onu televizyonun önünde otururken görmüş, ekran tümüyle gri bulamık tonlarla kaplı olduğu için de ilk anda Felix’in fi tarihinden kalma bir sinema filmi seyrettiğini sanmıştı. Üstelik bu da çocuğun tarzına aykırıydı; eskiden olsa sürekli kanallar arasında gezinip doğa, sanat, din ve daha bilmem hangi konuda belgesel arardı. Oysa Felix renk ayarını tümenden kısmıştı. Annesine sakin bir şekilde açıkladığına göre, renkli

televizyon gözlerini acıtıp dikkatini dağıtıyormuş, annesiyle babasının bundan böyle ailecek akşamlarını siyah-beyaz televizyonun önünde geçirmelerine itirazı olmayacağını umuyormuş. Siyah-beyaz! Melanie Winter zihninde canlandırdığı anıyı bir kenara itip renkli çamaşırlara endişeyle baktı. Sakın günün birinde Felix'in aklına şey gelmesin...

Farklı.

Ancak akşam yatağında, uykuya dalmadan hemen önce, hoş olmayan gerçekleri bastırmaya artık gücü yetmediği şu kısa anlardan birinde... ancak akşam yatağında, Felix'in anlaşılır olmakla kalmayan, aynı zamanda basbayağı tutarlı bir karar verdiği düşüncesini istemeye istemeye kabul etti: Şu korkunç, şu korkunçtan da öte kaza oğlunu değiştirmişti. O farklı *idi*. Havadisi akşam yemeğiyle birlikte servis ettiği André'nin konuya ilişkin yorumu da bunu aşan düzeyde olmamıştı, hatta yanılmıyorsa kocasının yüzünde bir tür rahatlama bile belirmişti: İkisinin tanıdığı Felix kaybolmuştu, artık evlerinde yaşayan şu farklı çocuksa kendine uyan yeni bir ad koymuştu. Karanlıkta yanında yatan ve düzenli bir şekilde soluk alıp veren adamın, kazadan sonra tıpkı kendi dünyası gibi parçalanan dünyası biraz olsun dengeye kavuşmuştu. Bu şüphesiz iyi bir şeydi. Ne var ki Felix'e şu gülünç yeni ismiyle seslenmesine de yol açacak değildi, hayır, bu elbette olanaksızdı.

Bu, Melanie Winter'in renksiz rüyalarla dolu uykusuna dalmadan önceki son elle tutulur düşüncesi idi. Sabırla karısının daha sakin ve düzenli soluk alıp vermesini bekleyen André Winter, üç dakika sonra, sessizce yataktan dışarı süzüldü. Terliklerini ayağına geçirip karanlıkta çocuk

odasının yanından geçerek, merdivenden aşağı, mutfağa indi. Açık buzdolabının soğuk ışığında buzluktan çıkardığı iki buz küpünü şingirdatarak bir bardağa bıraktı, üstüne sütle biraz taze krema boşalttı, sonraki birkaç dakikayı ise bakışını kış bahçesinden, çimenlikten ve sokaktan geçirip, Tauchmannlar'la Heinseller'e ait evlerin karanlık cephelelerine dikerek geçirdi. Sonunda bardağı salona götürüp içine büfenin üzerinde duran bir şişeden bol miktar votka, diğer bir şişedense cömert bir yudum kahve likörü ekledi ve buz gibi içkiyi kafaya dikti.

Pekâlâ.

O halde Farklı.

Felix Winter'in kaza vakasıyla ilgili polis tetkiklerinin neticeleri (Soruşturmadan sorumlu polis komiseri Claus Tauchmann'ın incelemesi üzere, soruşturma raporu taslağı):

Felix Winter 11 Ekim saat 11.15'te baş dönmesi ve mide bulantısı şikâyetiyle sınıf öğretmenine başvurmuştur. Bunun üzerine öğretmen Sabine Rücker-Neufeld onu son iki ders saatinden muaf tutup, izinli saymaya karar vermiştir. Felix Winter, ebeveyninin, onu okuldan almaları için haberdar edilmesi teklifini (cep telefonu, okul sekreteryası), yürümeyi tercih ettiği ve açık havanın kendisine mutlaka iyi geleceği gerekçeyle geri çevirmiştir. Çocuk saat 11.20'de okul arazisini terk etmiştir.

Alışverişe gitmekte olan komşu Hildegard Heinsel saat 12.40'a doğru, yolun karşısından gelen Felix Winter'le karşılaşmış ve onu tanımıştır. Oğlan kadının üzerinde dalgın, kendiy-

meşgul bir izlenim bırakmıştır. (Heinsel aynı zamanda süpermarketten alamadığı makarnalar hakkında da bir şeyler söyledi. Bunlar bana esasa ilişkin görünmedi, yine de tutanağa alınmalı mı? Ayrıca kaplan ve aslanlardan da bahsetti.)

[Yanıt: Makarna çıkabilir. Hayvanat da.]

Saat 12.45'e doğru Felix Winter, Ulmen Sokağı'ndaki 17 numaralı evine yaklaşırken babası evin kırma çatısının sağ geniş kenarına beş metrelik bir ışık zinciri monte etmekle meşguldür. Oğlunun on birinci doğum günüdür ve renkli ampullerle donatılıp, ucuna bağlanan iki adet bir rakamı ile tamamlanan zincir, okuldan dönen çocuğa sürpriz amacı taşımaktadır. Ki sürpriz de olmuştur.

[Yanıt: Dramatik süslemelere gerek yok. Ayrıca ampul değil, aydınlatma aracı!]

Hantal ışık zincirinin monte edilmesi André Winter'in tahmin ettiğinden zor çıkmıştır. Birler henüz bağlanmamış halde, sağ elinin yanında, kırma çatının eğimli yüzeyinde durmaktadır. Çatı mahyasıyla çatı kenarının oluşturduğu açı, evin hemen bitişiğindeki bahçenin görülmesini engellemektedir. Felix Winter'in babasını daha uzaktan çatıda gördüğü, eve vardığındaysa merdivenin ucunda durup babasına seslenmeyi ya da onunla konuşmayı amaçladığı, hatta yanına gitmek için merdivene tırmanmak istediği, ancak buna fırsat bulamadığı varsayılabilir.

[Yanıt: Bu kadar dolambaçlı bir anlatıma gerek var mı? Açık ölçüldü mü?]

André Winter'in ifadesine göre birlerden biri, rakama dokunmamasına rağmen kaymaya başlamıştır. Kendisi rakamın çatı kenarından aşağı devrildiğini görmüştür. Bir parçalanma/

kırılma sesinin gelmemesine şaşırarak André Winter, bir rakamının zarar görmeden çimene düşmüş olduğu sonucuna varmıştır. Aynı esnada, komşusu Susanne Walser (yani arabadaki ikinci kişi) ile birlikte alışverişten dönen Melanie Winter'in kullandığı, aileye ait SUV-Ford Explorer aracının bilindik motor sesini duymuştur. Ancak o sırada merdiveni kullanarak çatıdan inmeye fırsat bulamamıştır, çünkü diğer bir rakamı o sırada aynı esnada kaymaya başladığından kolunu uzatarak onu tutmaya çalışmış ve bunu başarmıştır.

[Yanıt: O sırada aynı esnada mı!]

Aşağı düşen bir rakamının sol uzun kenarı Felix Winter'in sağ kulağının üst tarafına, şakağının arkasına denk gelmiştir. Darbe (Bir'in ağırlığı: 3700 gram) yüzeysel, ama bol kanamalı, yaklaşık üç santimetrelik bir yaraya yol açmıştır. Çocuğun bağırması ya da babasına seslenmemesi, acil doktoruna göre çarpmanın/darbenin yol açtığı şoka bağlanabilir.

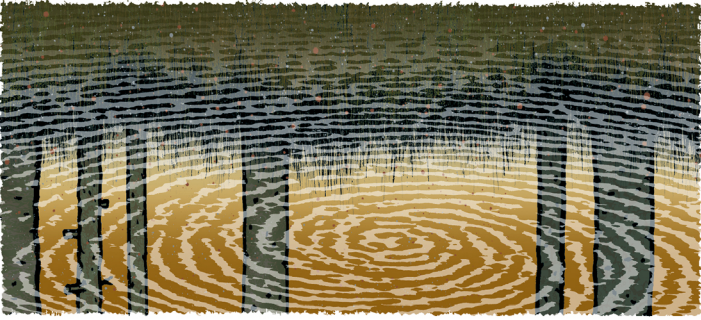
Felix Winter yarasına aldırılmaksızın evinin etrafından ve ana kapının önünden geçerek garaja doğru hareket etmiş, çünkü büyük olasılıkla o da motor sesini, hatta belki de arabayı tanımış, bunun üzerine de annesinin yanına gitmeye niyetlenmiştir. Melanie Winter o esnada hızla evin girişine saparak, arabayı açık duran garaja doğru sürmüştür. Ford Explorer aniden ortaya çıkan oğlunun sol tarafına çarparak onu geriye, önceden yaralanan şakağıyla taş yüzeye toslamasına yol açarak (bkz. ekte fotoğraflar, kan izleri), evin sol duvarına fırlatmıştır. Felix Winter evin duvarından aşağı kayarak bilinci kapalı halde yere yığılmıştır. İki kadın arabayı bağırarak terk etmiştir. Yanlarına yetişen baba hemen acil doktorunu çağırmıştır. Olay yerinde ağır kafatası-beyin travması teşhisi

konulmuştur. Çocuğun tıbbi bakım ve ek tetkikler için hastaneye nakledilmesi saat 13.14'te gerçekleşmiştir. Son durum itibarıyla Felix Winter'in bilinci henüz açılmamıştır.

Felix'in kaza sonucu girdiği koma tam 263 korkunç gün... ve gece sürdü. Dizlerinin üstüne çökerek Tanrıya, oğlunu ona bağışladığı için teşekkür eden André Winter, bu rakama daha yakından bakmayı aklına bile getiremedi. Ama bunu yapmış olsaydı, iki şey dikkatini çekerdi herhalde.

263 bir asal sayıydı.

Dahası, on bir yıl evvel Felix'e gebe olan karısının hamileliği tam olarak 263 gün sürmüştü.

ALTIN BİR SÖZ, SİYAH BİR MELEK,
FISILDANAN BİR SIR

Kazadan sonra zaman ve dünya bir süreliğine dengesini yitirdi. Felix Winter'in girdiği koma, tıpkı on bir yıl önce ona gebe kalan annesinin hamileliği gibi tam 263 gün sürdü. Ardından çevresindeki insanlar bir mucizeye şahit oldu: Şahane bir pazar günü Winter ailesinin oğlu hayata dönüverdi. Felix artık kendini farklı bir şekilde, yani Farklı diye adlandırıyor. Farklı'nın kazadan önceki zamana da, kazaya dair de bir anısı yok... Ancak bunun böyle kalması için her şeyi yapmaya hazır olan biri var.

ISBN: 978-605-9153-99-7

9 786059 153997

www.tudem.com